

ורוב המונגה הזקן פרש, וערבי נחל, אינון נחל - אלו שמי העמודים שאמרנו שיזאים מהם מים, ויפה. אבל בא ראה, הרי ראיינו ששתי דרגות אלה שעומדות על דרכה של צדיק, פרי וכונוס גדול [מקורות] יוצאים מהם, וערבי נחל לא יוצאים מהם לא פרי ולא טעם ולא ריח, והרי באנו, והכל פה. ועל כן אתרוג בשמאלי, פנוגת הלב. לולב בימין. פפת בפל, וקשרו באדרים וקשרו בפל, וזהו קשר האמונה.

ויפה אמר בספר האגדה שפל אלה הם אורחים שמן מינים העם הקדוש ביום ההה, שאריכים למציאתם, כיוון שהזמן אין אותם, וביהם מבקש אדם בקשתו למלה. אשריהם ישראל שירודעים בדרך הפלך הקדוש, וירודעים בדרך התורה לכת ברוך אמרת, לזכות בהם בועלם תה ובעולם הפא. ביום הנה יוצאים ישראל בסימנים רשותם מתוך הפלך, משום שהם נאחו בדין, ומהם הסימנים? סימני האמונה, חותם הפלך העליון. לשני בני אדם שבקנשו לבני הפלך לדין, ובועלם לא יודעים מי מהם נצח. יצא ליוון אחד מבית הפלך, ושאלו אותו מי נצח? אמר להם, מי שיצא ובירדו סימני הפלך, הוא שנצח.

כך כל בעולם נכנסים לדין לפניו הפלך העליון, והוא דין אותם מיום של ראש השנה ויום הփורים, עד חמיש עשרה يوم לחיש, ובין כך נמצאו ישראל כלם צדיקים בתשובה, טורחים בפפה ולולב ואתרוג, ולא יודעים מי נצח בדין. הפלכים העליונים

ובין כך אשתקחו ישראל זכאי בפפה ולולב

ירוב המונגה סבא פריש, וערבי נחל, אינון מניהו, ושפיר. אבל פא חיזי, הא חיין דתרין דרגין אלין דקיימי על דרגא דעתיק, אייבא ובנישו רברבא (ס"א רברבא) נפקי מניהו, וערבי נחל לא נפקי מניהו, אייבא, ולא טעמא, ולא ריחא. והא אוkeymna וכלה שפיר.

יעל דא אתרוג (דף רכא ע"א) בשמאלא, לקביל לבא. לולב במינה, פפת בכלא, וקטר בכלא. דהא צדיק בפות הוא בכל סטרין, וקטר בכלא, ורוא ה'א קשרא דמיהימנותא.

ובספרא דאגודה שפיר קאמיר, דכל אליו אינון אישפיין, חזמין עמא קדישא בהאי יומא, דבעין לאשכחא להו, כיוון דזמין לוז. ובהו בעי בר נש למלא בעותיה. זכאי אינון ישראל דידען ארחי דמלכה קדישא, וידען ארחי דאוריתא, למבה באורה קשות, למזבי בהו בעולם גין ובעלמא דאתמי.

ביומא דא נפקי ישראל, בסימני רישימין מגו מלכא, בגין דין אינון נצחין דיןא. ומאי סימניין אינון, סימני מיהימנותא, חותמא דמלכה עלאה. לתרי בני נשא, דעתלו קדם מלכא לדינא, ולא ידע עולם מאמן מניהו נצח. נפק חד לגיון מבוי מלכא, שאילו לו. אמר לוז, מאן דיפוק ובידוי סימניין דמלכה, הוא נצח.

כך, כולי עולם עאלין לדינא, קדם מלכא עלאה, וראין לוז מיומא דראש השנה ריום הփורים, עד חמיש סרי יומין לירחא. ובין כך אשתקחו ישראל זכאי בפפה ולולב